ШЕСТА НЕДЕЛЯ СЛЕД ПАСХА – НА СЛЕПИЯ

Възлюбени в Господа братя и сестри,

В днешното Литургийно Евангелие чухме как Господ Иисус Христос изцелява един слепороден. Слепотата е много тежко бреме. Окото е едно от най-силните човешки сетива. Когато човек е сляп, той не вижда нищо от творението Божие. Тази случка е много показателна не само за силата Божия, но също и за нашите човешки слабости.

Когато Христос решава да помогне на този човек, било събота. Хората на закона, тогавашните фарисеи и книжници, започнали да го упрекват защо го прави в събота. Той показва, че за доброто ден няма, всеки ден трябва да вършим добро. Трябва да сме полезни на Бога най-вече, на себе си, но и на своите ближни.

Тази болест се премахнала отведнъж от този човек. Бог плюнал в пръстта, направил калчица, казал му да се умие в къпалнята Силоам. Отишъл човекът, умил се и прогледнал. Това е евангелската история.

От тук натам, освен че Бог го е съжалил и е направил това за него, какво е искал да ни покаже? Този човек е бил роден сляп. Той не е познавал радостта и красотата на света, не е виждал нищо до този момент, до момента, в който му се отварят очите, и вижда всичко изведнъж. Чрез това Бог иска да ни покаже нагледно какво значи да си отворим очите. Защото ние освен телесни имаме и духовни очи. Духовните очи, братя и сестри… Лошото е, че тях пренебрегваме. И не ги ли отворим, ние не виждаме красотата, която Бог е създал около нас. Хората, които решили да съдят и питат този човек „кой те изцери”, не можело в събота да се вършат тези неща… тези хора също са били духовно слепи. Те не са виждали славата Божия, величието, нещата, които е вършил Бог, а са търсили буквата на закона. Хора без духовен поглед.

За човека, който е бил в тъмнина и сега вижда, тази красота е била изключителна. Представяте ли си какво ще видим ние, ако успеем да отворим нашите духовни очи? Дали се сещаме за славата Божия? Дали се сещаме за всичко това, което е направил Бог за нас, това, което е около нас? Каквото и да нямаме, каквото и да ни липсва, да не роптаем! Да се радваме, че имаме дом, че имаме семейство, че имаме деца, които ни обичат, близки около нас. Това малко ли е? Не го виждаме. Гледаме на съседа колата и заплатата…

Телесните очи, макар и невинаги, макар и нелесно, но има начини да се лекуват. Основната болест на душевните очи, това е грехът. Трябва да бягаме много далеч от него. Да се опитваме да го преценяваме, да го виждаме, да го усещаме. Както хората, които живеят в тежки грехове – алкохолици, хора, които се занимават с комар, крадци – те сами себе си не признават, че грешат, не го виждат. Докато ние отстрани казваме „гледай този човек какво прави”, възмущаваме се. По същия начин е и с духовните очи. Ние не го усещаме, но хората отстрани виждат кога сме лоши, кога сме неподвластни на доброто, злобни, завистливи. Също така и когато бъдем по-добри, по-състрадателни, по-обичливи…

Нека с тези думи, които си казахме, да се опитваме да държим греховете по-далече от нас.

Нека „ръждата на греха” да не докосва сърцата ни, защото това е една от най-страшните болести, които ослепяват духовните очи.

Благословението на Господа и Неговата милост да е върху всички нас!

Амин.

Автор: Протойерей Емилиян Костадинов
Проповедта е произнесена в храм “Св. пророк Илия” на 05.06.2016 г

.